

[Taanquist]

Vi har kritiseret – og andre end jeg har kritiseret – at der ikke var nogen visioner i denne redegørelse, og det er der heller ikke. Vi bliver ikke ret meget klogeré af at have fået den, men det er for så vidt jo også lige-gyldigt, om der er visioner i redegørelsen, for regeringens politik tillader alligevel ikke, at man kan føre nogen visioner ud i livet.

Lizzie Lichtenberg (KF):

I mit første indlæg pointerede jeg netop vigtigheden af, at det nu er fem år siden, at vi har gennemført en stor decentralisering, hvor selve decentraliseringsemnet var genstand for meget stor og også kritisk behandling såvel i det daværende folketing som ude i befolkningen og ikke mindst blandt de handicappede selv.

Når jeg tager det frem her og bruger akkurat de samme ord, er det jo netop, fordi den bestemmende, den besluttende myndighed ikke ligger i folketinget. Vi er kun lovgivningsmagten, der skal lave rammerne, men den besluttende myndighed er amt og kommuner. Og det er brugerne, der skal formulere, hvad de har brug for. Det er det tværfaglige samarbejde, der er nødvendigt, og ikke mindst den koordinerede indsats.

Ikke mindst de mange henvendelser, vi i anledning af debatten hver især har fået både gennem fremmede og gennem dem, vi jo kender til og har et samarbejde med i forvejen, fortæller os jo netop, at der trods alt er en generel positiv holdning ude omkring. Men der må være forskelligheder, netop som socialministeren pointerede det, når man har et decentralt system. Der er jo nok tale om prioriteringsproblemer og direkte ukendskab til de behov, de pågældende borgere har, når de kommer og søger om noget, for ellers så var de jo ikke i den situation, vi bliver konfronteret med. Jeg bruger med vilje det udtryk, at de handicappede netop ofte må kæmpe for selv de mest selvfølgelige ting. Derfor er det de gamle ord, vi må bruge, og vi må prøve at inspirere til, at det er tværfagligt samarbejde og koordineret indsats, der gælder.

Et område, som ikke rigtig har været inde i debatten, det er jo hele det kulturelle område. Jeg synes jo nok, at skal man have en værdig tilværelse, og skal man have valgfrihed, så må man også have mulighed for at

benytte de almindelige kulturtilbud i sit lokalsamfund, i teatre, på biblioteker, og hvor man ellers færdes. At det kan lade sig gøre, synes jeg jo netop dansk handicapdræt med meget fornemme resultater har vist.

Dér, hvor man vil noget, og dér, hvor man ikke sætter kunstige barrierer op for de handicappede, kan man nå gode resultater med hensyn til at kunne slå en modstander, men jeg har indtrykket af, at det, man først og fremmest har forstået at bekæmpe dér, det er sit eget handicap. Til lykke med det! Det er et fornemt resultat, og lad det være en spore for andre. Jeg kan jo ikke direkte beslutte, men jeg kan kun fra talerstolen opfordre kommuner og amter til ikke at lægge hindringer i vejen for, at det kan fortsætte.

Thor Pedersen (V):

Hr. Taanquist påstod, at mit indlæg i store træk gik ud på at fortælle om det gode i udflytning fra store enheder til små enheder. Nu var mit indlæg på ca. 8 sider, og jeg må henvise hr. Taanquist til at læse fortrykket af folketingets forhandlinger. Jeg håber, at når ikke man kan høre, hvad der bliver sagt, så kan man læse, hvad der er blevet sagt. Det er en udvikling, der pågår, og som er i gang i amterne, at man går fra store enheder til små enheder, og det sker stort set med glæde og tilfredshed, og det glæder venstre i sin helhed.

Hr. Taanquist kan ikke forstå, at man måske kan bruge midler bedre, og at jeg i mit indlæg gav udtryk for, at det ikke nødvendigvis var et spørgsmål om større ressourcer, men om måske at bruge ressourcerne bedre. Det indgår ikke i det socialdemokratiske verdensbillede, men det indgår i venstres, at man f.eks. i stedet for at bruge penge på en dyr institutionsplads kunne give familien eller den handicappede selv det samme beløb til rådighed, f.eks. til Århusordningen og til at ansætte medhjælp. Det er et spørgsmål om at bruge de samme midler, blot på en bedre måde, på borgernes præmisser, til fordel for de enkelte i størst mulig grad.

Hr. Taanquist nævner, at kommunerne ikke har mulighed for at gøre det, de gerne vil. Det underer mig egentlig, at ingen fra talerstolen har rost danske kommuner og amter for det arbejde, der udføres, for sandheden er, at på dette område bruger både kom-